

» *Henrig.* affirmat *Dian.* loc. cit. R. 4, vel etiam quām hæreditibus; v. g. si ex licentia defuncti revelet restitutionem ab iis faciendam. *Tan.* et *Mald.* qui tamen monet, eo casu non esse dicendum, eam deberi ex delicto, sed solum quōd talibus tantum dari voluerit, satiusque suaderi moribundo, ut talia secreto codicillo hæredibus injungat. Vide *Dian.* l. c. R. 32. V. Perinde esse, sive ea licentia detur verbo, sive facto, quōd quem aequivaleat expressae concessionis; v. g. si pœnitens extra confessionem incipiat loqui cum Confessario de dictis in Confessione, tunc enim posse hunc prosequi, docent *Aversa* qu. 18. s. 7. *Tann.* in append. c. 2. ex *Bonac.** (Ita communiter *Lugo* d. 23. n. 131. *Pal.* §. 3. n. 14. *Concina* p. 740. nu. 14. *Holzm.* nu. 720. *Antoine* p. 547. v. *Hinc.* *Sporer* n. 820. *Salm.* c. 14. n. 41. cum *Suar.* *Laym.* et *Bonac.* et *Ronc.* p. 101. q. 3. R. 1. Bene tamen advertit *Lugo* loc. cit. quōd eo casu adhuc perverat sigillum respectu ad alios; quia licet pœnitens extra Confessionem loquatur, censetur tamen non præbere Confessario aliam licentiam quām dependentem a Confessione peracta.) *

632. — « 2. Frangit sigillum, si cum pœnitente extra Confessionem, sine ejus venia, agas de auditis in Confessione, aut ea te scire ostendas. * (Communiter tamen dicunt DD. licitum esse Confessario loqui de auditis in Confessione cum pœnitente statim post absolutionem, antequam ille discedat; quia licet Sacramentum sit completum, tamen judicium adhuc moraliter perseverat; ita contra *Dian.* p. 5. tr. 11. R. 19. cum *Fag.* recitè tenent *Lugo* d. 23. n. 129. *Nao.* c. 26. n. 14. *Conc.* p. 740. n. 14. *Fill.* c. 11. n. 324. *Ant.* pag. 547. v. *Hinc.* *Escob.* n. 741. *Salm.* c. 14. n. 43. cum *Gran.* et *Aversa*, *Renzi* p. 306. q. 4. cum *Pell.* et *Verric.* ac *Croix* nu. 1980. cum *Præp.* *Henr.* *Tamb.* *Dic.* et *Stoz.* * Quod verum putat *Sanch.* contra *Suar.* et *Laym.* etiamsi cum eo tractare velles de essentiali errore in ea commiso, quem illi significare sine ejus venia non licere docent *Regin.* *Fag.* *Bonac.* et alii contra *Filliac.* *Turrian.* etc. apud *Dian.* p. 3. t. 4. R. 87. * (Vide dicta n. 622.) * Dixi, Extra, quia intra Confessionem potest fieri mentio præcedentium, ut patet ex praxi Confessoriorum, qui ob recidivam arguunt, et absolutionem aliquando negant. Ita *Henrig.* *Præpos.* *Gran.* *Mald.* etc. apud *Dian.* p. 5. tract. 11. res. 20. Ubi ipse cum *Fagund.* negat id licere sine expressa licentia pœnitentis, nisi de iis, quæ si iterum confitetur, vel saltem tangit. Vide *Dian.* l. c. et p. 2. tr. 2. misc. Res. 12. et p. 9. tr. 11. res. 18. »

633. — Quæritur igitur, an intra Confessionem possit Confessarius loqui cum pœnitente de culpis in alia Confessione auditis, sine ipsius licentia? Negat *Diana* cum *Fagund.* ut supra; sed affirmat sententia communissima et verior, quam tenent *Lugo* d. 23. n. 127. *Tamb.* c. 5. n. 4. *Wigandt* tract. 13. n. 120. *Concina* p. 740. n. 14. *Ronc.* p. 101. quest. 3. R. 1. *Antoine* p. 556. v. *Hinc.* *Sporer* n. 823. *Renzi* p. 307. q. 5. cum *Aversa*, *Dic.* et

Malder. eamque vocat certam *Ilsung.* apud *Croix* n. 1981. Ratio quia sæpe pertinet ad munera *Judicis* et *Medici*, quæ habet Confessarius, recolere peccata prioris Confessionis, ad melius pœnitentem corripiendum, vel dirigendum; ideo improbabile est quod pœnitens habeat jus sigilli in actu Confessionis, cum potius verum sit quod Confessarius habeat jus exquirendi omnia, quorum notitia ad meliorem directionem coadiuvare valeat. Unde bene poterit Confessarius loqui cum pœnitente de omnibus peccatis in præterito ab eo confessis, semper ac putat hoc fore utile pœnitenti, qui censemur in Confessione dare ei licentiam, ut utatur quacumque notitia necessaria ad suū meliorem directionem.

634. — « 3. Frangit sigillum, qui dicit se in tali monasterio audivisse grave peccatum, tametsi non nominet personam. » *Dian.* p. 5. t. 11. res. 35. et alii. 3. cum *Mald.* Additique graviter peccare eum, qui dicit, in hoc vel isto Ordine Religioso hoc, vel istud peccatum fuisse admissum, quod ex sola Confessione novit: imò nec de civitate, vel certo loco, quo quis Confessiones audivit, licere dicere, quod gravia fiant, vel talia et talia peccata committi soleant (nisi aliunde constet), docent *Hurt.* *Kellison.* et *Mald.* apud *Dian.* loc. cit. res. 35, quia post redundare in gravamen et infamiam ipsius *Communitatis* et fortè etiam civium in particulari, quando civitas non est ampla, et pœnitentes suspecti, atque adeo confessio fieri illis odiosa. Vide *Dian.* l. c. et res. 36. ubi cum *Mald.* docet, Confessarium, qui paucos habet pœnitentes subditos (v. g. *Moniales unius Monasterii*) scandalum dare, si coram illis concionetur de vitis auditis in Confessione: quia confessæ facile suffunduntur pudore. * (Hoc tamen intelligendum, si Confessarius loquatur de aliqua culpa particulari cuiusdam *Monialis*, vel illius *Monasterii*; secus, si loquatur de defectibus qui communiter in omnibus Monasteriis solent vel possunt perpetrari.) * »

Dubitatur hic 1. An Confessarius violet sigillum, si asserit in aliquo loco gravia crimina perpetrari, quæ ipse audierit in confessione? Prima sententia negat, et hanc tenent *Navar.* c. 8. n. 16. *Renzi* p. 322. quæst. 11. cum *Fag.* *Vivald* et *Onuphr.* ita *Henrig.* *Gran.* *Lop.* etc. ap. *Escob.* l. 16. n. 749. qui consentit n. 750. si nullo modo in cognitionem personæ deveniri possit, quia alias (ut dicunt) ex tali revelatione nulla fit injuria pœnitenti. Secunda tamen sententia communissima et longè probabilior, quam tenent *Suar.* d. 33. sect. 3. n. 8. *Bon.* qu. 6. sect. 5. part. 4. n. 3. *Fill.* c. 11. n. 322. *Concina* p. 740. n. 13. *Viva* qu. 10. art. 2. n. 7. *Tamb.* l. 5. c. 3. §. 5. *Holz.* n. 711. cum *Laym.* et *Pal.* *Sporer* n. 827. cum *Diana*, et communis, ut asserit *Lugo* d. 23. n. 64. cum *Vasq.* *Con.* et *Led.* docet, quod si Oppidum sit parvum (puta si non constet tribus millibus hominum circiter), tunc violatur sigillum. Ratio, quia, licet tunc non reveletur persona, tamen, cum revelatio emanet in infamiam totius *communitatis* redundat etiam in gravamen pœnitentis, qui illius *communitatis* est membrum, et ideo ex tali revelatione redderetur ei odiosa Confessio.

Secus verò, si Oppidum sit amplum, et crimina sint publica, ut dicunt *Lugo*, *Conc. Spor. Vioa*, et *Tamb. II. cc.* contra *Vasq.* qui nimis rigide id reprobant. Hocque permittit *Petrocorens.* t. 4. p. 90. q. 4. etiam concionatoribus, modò non dicant se audisse in Confessionibus. Idem sentit *Habert* tom. 6. p. 261. q. 14. R. 3. dicens licitum esse Confessariis in concionibus generatim invehere in via quæ occultè grassantur. Idque expresse permittit in c. *Si Sacerdos 2. de Offic. Jub. ord.* ubi dicitur : « Si Sacerdos sciat pro certo aliquem esse reum alicujus criminis, vel si confessus fuerit... non debet eum arguere nominatum, sed indeterminatè. » Id est in genere, ut explicat *Panormit.* in dict. cap. 2.

Dubitatur 2. An frangat sigillum Confessarius, qui dicit Religiosum ex tali Conventu sibi confessum esse grave peccatum? Negat *Escob.* lib. 16. n. 713. cum *Henr. Nunn.* *Fagn.* et *Candao*, modò non ingerat notitiam personæ particularis. Verius tamen affirman *Busemb.* et *Suar.* d. 33. sect. 3. *Conc.* p. 740. n. 8. *Bon.* p. 4. n. 3. *Diana* p. 5. tract. 11. R. 23. *Pal.* p. 5. §. 3. num. 11. cum *Navar.* *Laym.* et *Heur.*; item *S. Anton.* *Villal.* et *Gran.* ap. *Escob.* n. 751. Ratio, quia tune singuli illius conventus detrimentum patiuntur. Et sic pariter Confessarius violabit sigillum, si dicat in Conventu illo talia peccata committi. Non verò (ut rationabiliter ait *P. Conc.* contra *Dian.* ap. *Busemb.* ut supra), si tantum diceret se audisse peccatum Religiosi cujusdam Ordinis: quia hæc neque est revelatio sigilli, neque redundat in gravamen pœnitentis, cum in quolibet Ordine aliqui mali sint: unde neque oritur scandalum, neque infamatur Religio, nisi (rectè limitat) Religio illa esset arctioris observantiae.

635. — « 4. Notitia in sola Confessione accepta nullo casu uti licet, si periculum sit revelationis, saltem indirectæ. Verum, si nullum sit periculum ut vel pœnitens, vel usus scientiæ innocentescat, etsi probabile sit licere uti ad alterius gubernationem, v. g. negando suffragium ei, quem ex sola Confessione scit indignum esse, vel claudendo ostium, per quod quis noctu ingreditur ad peccandum: item, cognita proditione futura, monendo de diligenti custodia, impediendo clam Matrimonium, quando scitur impedimentum, ut docent *Vasq.* *Henr.* *Nao.* etc. Contrarium tamen verius videtur, quod docent *Fumas*, *Sanch.* *Conc.* *Layman.* *Dian.* p. 3. tr. 4. R. 76. et p. 5. tr. 11. R. 3. et alii; quia hæc doctrina posset pœnitentem absterrere à confessione. Et quidem superioribus Religionum talis gubernandi modus prohibitus est anno 1594, cùm in Soc. JESU jam ante idem statutum esset, prohibitumque contrarium docere. Vide *Dian.* p. 4. tr. 4. R. 202. Contra verò ad suū ipsius gubernationem licere tali casu ea scientia uti, videri probabilius, v. g. abstinentendo à calice, in quo scitur esse venenum, deflectendo à sylva. in qua paratam sibi mortem sciat ex unius latronis confessione, docet *Sylv.* *Henr.* *Conc.* *Laym.* h̄c c. 15. contra *Suar.* *Dian.* p. 5. d. 11. R. 46. Excipit *Card.* *de Lugo* nisi actio, vel omissione Confessarii inducat notitiam peccati, vel damnum afferat conf-

tenti, contra *Conc.* disp. 9. dub. 4. etc. qui putat licere, etsi inde mors pœnitenti immineret à sociis inferenda. Vide l. c. n. 108. « 5. Denique facere aliquid, ex quo soli pœnitenti immotescere posset id fieri ex notitia Confessionis, esse contra sigillum, negant *D. Thom.* *Bonac.* *Sol.* *Vasq.* etc. Affirmant *Sylv.* *Vald.* *Conc.* *Dian.* p. 3. t. 4. R. 46. Idque confirmant *Fagund.* *Gran.* *Card.* *de Lugo*, et *Avers.* qu. 18. sect. 8. si tale sit, quod pœnitenti ruborem vel molestiam afferat, v. g. si vultum ei austriorem ostenderet, vel eum declinaret; secus si ei sit gratum, vel saltem Confessionem odiosam aut difficultiorem non reddat; v. g. si audiisset eum ad indignationem, aut odium provocatum, vel in tentationem incidisse ex certo facto, vel dicto ipsius Confessarii, indeque ipse à talibus factis, vel dictis abstineat, etc. »

636. — Omnia hæc diligentius sunt discutienda. Dubitatur I. An superior ob peccatum auditum in Confessione possit amovere subditum ab officio? Affirmat *Sambovius* tom. 3. *Caus.* 18. Idque priùs docuit *D. Th.* *Quodl.* 5. q. 7. a. 13, modò absit revelatione peccati, sic dicens: « Si ergo amotio subdit ab administratione possit inducere ad manifestandum peccatum in Confessione auditum, vel ad aliquam probabilem suspicionem habendam de ipso, nullo modo Prælatus deberet removere. Si verò per amotionem peccatum nullatenus manifestaretur, tunc alia occasione accepta, posset subditum ab administratione removere, et deberet hoc facere, cum debita cautela. » Et idem confirmat in *Suppl.* qu. 11. a. 1. ad 3. Idem dicunt *S. Bonav.* *Alex.* *de Ales.* *Gabr.* *Pal.* et *Adrian.* ap. *Habert* t. 6. p. 260. qu. 14. ac alii ap. *Suar.* d. 33. sect. 7. qui hanc sententiam vocat communem, ut revera erat inter antiquos.

Sed huic doctrinæ obstat hodie Decretum Clem. VIII. (de casib. res. pro omnibus Relig. c. 4.) editum 26. Maii an. 1694. ubi dictum fuit: « Tam superiores pro tempore existentes, quam Confessarii, qui postea ad superioritatis gradum fuerint promoti, caveant diligentissime, ne ea notitia quam de aliorum peccatis in Confessione habuerunt, ad exteriorem gubernationem utantur. » Quamvis autem hoc decretum emanatum fuerit tantum pro superioribus regularibus, tamen rectè dicunt *Holzm.* n. 717. v. 20. et *Croix* extendi debere ad omnes (quidquid dicat *Habert* l. cit.), cùm eadem ratio quæ urget pro Regularibus, valeat etiam pro secularibus, ne scil. Confessio reddatur odiosa. Præterquam quod, id certius fit ex alio Decreto Innocentii XI, ut mox videbimus in Dubio seq.

637. — Dubitatur II. An superior in electione beneficii, vel officii possit negare suffragium ei quem ex sola Confessione noverit indignum? Affirmat idem *Sambovius* l. c. cum *S. Antonino* 3. p. tit. 16. c. 22. §. 1. in fine, ubi scribit: « Qui liberam electionem habet, licet per solam Confessionem sciat aliquem indignum ad Prælaturam ad quam eligitur, quem alias putabat dignum, non debet eligere ex conscientia sibi dictante, quia eligendo scienter dignum vel indignum, negotium geritur inter

» ipsum et Deum. Unde potest etiam ex his, quæ scit ut Deus, « judicare in proposito. » Sed omnino id negandum cum Sporer. n. 869. *Viva Append. ad Prop. damn. §. VII. p. 526. Conc. p. 744 n. 22. Croix n. 1977. Holz. l. c. Ronc. p. 202. q. 6. Elbel l. c. et aliis.* Hocque hodie certum est ex Decr. S. C. Gen. Inquisitionis edito auctoritate Innoc. XI 18 nov. an. 1682, quo proscripta fuit sequens propositio : « Scientia ex Confessione acquisita uti licet, modò fiat sine directa aut indirecta revelatione, et gravamine pœnitentis, nisi aliud multò gravius ex non usu sequatur, in cuius comparatione prius merito contemnatur. Addita deinde explicatione, sive limitatione, quòd sit intelligenda de usu scientiæ ex Confessione acquisitæ cum gravamine pœnitentis, seclusa quacumque revelatione; atque in casu quo multò gravius gravamen ejusdem pœnitentis ex non usu sequeretur. Hanc dictam propositionem, quatenus admittit usum dictæ scientiæ cum gravamine pœnitentis, etiam cum dicta explicatione, præ senti decreto prohibent, etc. Mandantes etiam universis Sacramenti Pœnitentiae ministris, ut ab ea (doctrina) in praxim deducenda prorsus abstineant. » Hinc bene advertunt *Viva*, *Holzm. Mazz.* et *Croix ll. cc.* illicitum esse Confessario ex notitia Confessionis claudere pœnitentem in cubiculo, ne exeat ad peccandum: dimittere famulum, vel auferre ab eo claves, ne furetur: item ostendere pœnitenti vultum severiorem, vel ei negare pristinam communicationem amicitiæ. Neque admittendum cum *Sanch. de Matr. l. 3. d. 16. num. 3 et 4 Croix num. 1963, 1976 et 1977. Laym. c. 14. ex n. 14. et Holzm. n. 717.* id quod perperam admittit Sporer. 870, nempe licitum esse ex scientia Confessionis abstrahere claves aut pecuniam ab arca, claudere foras, non amplius committere claves famulo; quia omnia hæc redundarent in gravamen seu exprobationem pœnitentis.

Si verò superior ex alia via, quam Confessionis sciret aliquem indignum, putà ex defectu ætatis, scientiæ, prudentiæ, vel quia noverit alios digniores ad beneficium, tunc posse, imò debere suffragium pœnitenti negare, dicunt *Nat. de Alex. de Sig. Confess. Reg. 57. et Merbes. t. 2. p. 149. q. 50. ex D. Th. in 4. d. 21. a. 1. ad 4.* ubi dixit : « Ex multis aliis causis aliquis redditur inde dignus ad prælationis officium, quam ex peccato, sicut ex defectu scientiæ, ætatis, etc. et ideo qui contradicit, nec suspicionem de crimen facit, nec Confessionem revelat. Sed hanc sententiam censeo cum *Petrocor. t. 4. p. 95.* tantum locum habere posse casu quo tales occurrerent circumstantiæ aliunde cognitiæ, sive ante sive post Confessionem, quæ verè moverent superiorem ad suffragium negandum, etiamsi nullam ex Confessione notitiam habuissest indignitatis pœnitentis. Unde minimè audiendus auctor *Additionum ad Wigandt p. 389. ad 3.* dicens quòd esto ex sola scientia Confessionis nequeat superior dirigi ad gubernationem externam, tamen poterit ex illa lumen accipere, et sumere alium exteriorem prætextum seu colorem ad negandum suffragium.

Communiter tamen admittunt posse Confessarium uti notitia Confessionis ad se cautiorem reddendum in re familiari, ad sordiam excutiendam, ad diligentius invigilandum super gregem suum; modò nulla detur alii suspicio peccati, neque ex hoc pœnitens gravetur, vel implicitè redargatur; ita *Habert p. 261. R. 3. Antoine p. 549. v. Hinc. Pal. p. 5. §. 3. n. 18. Viva l. c. §. VII. Sporer n. 870. et Bon. p. 4. n. 3. cum Soto, et Reg. ex D. Th. in 4. l. c. ad 1.* ubi ait : « Potest (Confessarius) dicere Praelato, quòd diligentius invigilet super gregem suum, ita tamen quòd non dicat aliquid, per quod verbo vel nutu confitentem prodat. » Omnia verò hæc *P. Conc. p. 744. n. 23.* absolute negat licere, dicens quòd Confessarius in omnibus se gerere debeat, ac si penitus ignoraret quæ ex sola Confessione dignoscit. Nulli dubium, quin in prædictis actibus quām maxime cautè Confessarius procedere debeat, cùm difficile sit in his omne periculum evitare vel revelationis vel gravaminis pœnitentis. Cæterum generalis regula est, fere ab omnibus recepta, licitum esse uti notitia Confessionis, ubi nulla revelatio intervenit, nec ullum pœnitenti gravamen infertur; ita *Sanch. de Matr. l. 3. d. 16. n. 4. Lugo d. 23. n. 102. Habert t. 6. p. 260. Suar. d. 33. sect. 7. n. 9. Viva App. l. c. §. 9. Antoine p. 549. Mazz. t. 3. p. 589. Holz. n. 717.* et alii communiter : atque ipse *Concina dictio n. 23.* in fine præfatam regulam admittit, inquiens posse Confessarium uti notitia Confessionis tum ad reformatos proprios mores, tum ad servandam propriam vitam, quando duo concurrunt, nempe si secretum custoditur, et Confessio odiosa non redditur. Quapropter *Holz. Antoine, Mazzott. Viva, etc.* communiter admittunt bene posse Sacerdotem ex notitia Confessionis orare pro pœnitente, vel benignius erga ipsum se gerere : item consulere libros et sapientes, rigorem temperare, ex Confessione unius dirigi ad alios interrogandos vel instruendos, nullam tamen dando prioris Confessionis suspicionem : item (ut ait *Holz. l. c. v. Et hinc, cum Stoz.*) posse se præcavere à periculis et occasionibus damni spiritualis aut temporalis. Et sic pariter dicit *Bon. p. 4. n. 19. cum Nao. Reg. Zerola, etc.* posse monere etiam alios, in genere tamen loquendo, nempe ut sibi caveant, ne exeat è domo, etc. semper tamen secluso omni periculo revelationis, vel gravaminis pœnitentis.

638. — Dubitatur III. An Confessarius possit Communionem denegare pœnitenti, cui priùs negavit absolutionem tanquam indisposito, si ille postea occulte Communionem petat? Prima sententia affirmat, et hanc tenent *D. Th. in 4. D. 9. q. un. a. 5. q. 1.* dicens : « Si Sacerdos sciat peccatum alicujus qui Eucharistiam petit, per Confessionem, si in occulto, debet ei denegare, et monere ne in publico petat. » Item *Petrocor. t. 4. p. 95. n. 2. cum S. Bonav. et S. Antonino,* ac alii plures antiquiores ap. *Sanch. de Matr. l. 3. d. 16. n. 6. Ratio,* quia (ut dicunt) ex una parte tunc urget præceptum negandi Sanctum canibus; ex alia ibi nulla

intervenit sigilli revelatio, nec ulla injusta exprobratio, quæ redderet Confessionem odiosam verè pœnitentibus: talis enim negatio vel monitio solis perire volentibus odiosam Confessionem redderet; sed hoc non debet impedire, ne Sacerdos peccatorem moneat, et Sacramentum indigno deneget. Et sic pariter dicunt Episcopum posse et teneri negare Ordinem indignum ex Confessione cognito, et Parochum assistentiam Matrimonio, in quo ex Confessione noverit dirimens adesse impedimentum. Secunda tamen vera sententia negat, et hanc tenent *Sanch.* l. c. n. 5. *Lugo* d. 25. n. 126. *Laym.* c. 14. n. 22. *Bon.* p. 4. n. 17. *Salm.* c. 14. n. 46. *Contin.* *Tourn.* t. 4. pag. 191. cum *Henn.* *Spor.* n. 869. *Mazz.* c. 3. q. 5. *Holzm.* n. 717. *Conc.* p. 742. n. 18. et *Croix* l. 6. p. 2. n. 1974. Ratio, quia hujus modi denegatio Sacramenti vel monitio confessionem redderet odiosam, non solum pœnitentibus illicite petentibus, sed etiam aliis, qui si scirent quod Confessarius posset aliquando uti notitia Confessionis, facile absterrentur à Sacramento Pœnitentia. Hæc sententia hodie omnino est tenenda ex supra citato Decreto Innoc. XI, ubi vetatur quilibet notitiæ Confessionis usus, ex quo sequatur qualcumque pœnitenti gravamen. Vide num. anteced. 657.

659. — Dubitat. IV. An Sacerdos qui ex Confessione noverit parari sibi insidias, possit fugere, sive aliter sibi cavere, aliquo prætextu arrepto? Certum est posse (ut rectè ait *Lugo* d. 23. n. 108.), si ex tali cautione minimè manifestatur aliis peccatum confessum, nec ullum gravamen pœnitenti affertur. Sed dubium est, an liceat ei fugere, si ex fuga alii, jam concii peccati pœnitentis, conjiciant pœnitentem esse illi confessum tale peccatum? Prima sententia affirmat, modo nullum pœnitenti damnum obveniat; ita *Palaus* p. 5. §. 3. num. 18. *Bon.* p. 4. n. 27. *Petrocorens.* tom. 4. p. 97. n. 4. *Wig.* tr. 13. n. 122. ad 4. *Spor.* num. 863. *Renzi* p. 309. q. 9. cum *Con.* et *Fag.* ac. *Laym.* c. 14. num. 21. cum *Soto*, *Sylvest.* *Adr.* *Gabr.* et *Henr.* Ratio, quia aliud est revelare peccatum confessum, aliud revelare confessionem peccati jam ab aliis cogniti: tunc enim non revelatur peccatum, sed tantum Confessio facta peccati, quod non est contra sigillum. Secunda verò sententia (quam sequor) negat id esse licitum, et hanc tenent *Suar.* d. 33. sect. 7. n. 7. *Salm.* c. 14. n. 45 et 53. *Antoine* p. 549. *Elbel* n. 524. *Ronc.* p. 99. q. 3. cum *Nao*. et *Led.* *Mazz.* tom. 3. p. 589. cum *Viva*, et *Croix*, ac *Lugo* d. 23. nu. 110. cum *Soto*. *Vasq.* *Ricch.* et *Med.* Ratio, quia fuga illa esset quædam indirecta revelatio peccati confessi. Nec obstat dicere, quod tum fiat revelatio indirecta, cùm ponitur actio, ex qua de se conjicitur peccatum confessum; sed hic fuga Confessarii nullo modo manifestat peccatum, sed tantum alii ex propria conscientia arguant peccatum esse confessum. Sed responderet cum *Lugo*, quod positis talibus circumstantiis, nempe scientiæ aliorum criminis, et Confessionis pœnitentis, fuga illa esset vera revelatio, non solum Confessionis factæ, sed etiam peccati confessi. Et licet Confessarius fugam simularet ex aliquo

prætextu, semper tamen aliquam rationabilem suspicionem præberet peccati confessi. Dicit autem *P. Cuniliati* tr. 14. c. 4. §. 7. n. 10, quod eo casu pœnitens teneatur dare licentiam Confessario, ut ille possit eximi à periculo; alias Confessarius non tenetur ipsum absolvere, semper ac pœnitens potest licentiam præbere absque periculo sui gravis damni. Et addit, quod si pœnitens injustè licentiam denegat, Confessarius, modo non det aliis suspicionem Confessionis auditæ, licet poterit uti notitia per Confessionem recepta, ut à periculo se liberet; tunc enim (ait) nullum pœnitenti imminet gravamen, sed tantum adest manifestatio apud ipsummet negatæ licentia. Tamen id minimè admittendum puto; nam licet absit gravamen pœnitentis, adest verò indirecta saltem revelatio notitiæ in Confessione habitæ.

Notandum autem hic id quod dicit *Roncaglia de Sigil.* cap. 2. Reg. prax. n. 1, nempe quod si Confessarius noverit aliquem ex Confessione solitum esse multa peccata, vel tenuem dispositiōnem afferre, non poterit sine justa causa se celare, vel excusari ab eo audiendo, quando aspiceretur ab aliis, et iis suspicionem talem ingereret, multoque magis si pœnitens id reputabit ut tacitam exprobationem suorum peccatorum; secus verò (ait) si nullus aspiceret, quia tunc nulla in aliis oriretur suspicio. Sed huic ultimo non acquiesco, quia, si alias Confessarius jam assisteret in confessionali, et ideo recedit, quia videt illum pœnitentem accedere, etiamsi alii nihil adverterent, videtur tamen hoc illi gravamen afferre, et aliquo modo odiosam reddere Confessionem, cùm facile tunc pœnitens credat, quod si ipsi confessus non fuisset, bene tunc suam Confessionem apud illum Confessarium, ut cupit, expleret. Et de hoc magis est verendum post decreta, ut supra n. 656, ubi prohibetur Confessariis, ne ullo modo utantur notitia Confessionis ad externam gubernationem, aut cum aliquo gravamine pœnitentis; quod quidem intelligitur, ut inquit idem *Ronc.* c. 2. qu. 6. cum *S. Thoma*, *Lugo*, *Sanch.* etc. etiamsi nulla intercedat revelatio, et etiamsi pœnitens nullo modo advertat hoc fieri ob Confessionem peractam. Unde ex ipso *Ronc.* dico, quod licet tunc fuga illa ex prætextu appareret justo non redderet Confessionem odiosam tali pœnitenti, redderet tamen odiosam generaliter Reipublicæ Christianæ, quia si scirent fideles, posse Confessarios ex colorato prætextu aufugere ab ipsis, ob notitiam in Confessione acceptam suorum peccatorum, facile gravarentur. Licitè autem Confessarius se celabit, si justam habeat causam, ob quam etiam ab aliis pœnitentibus incognitis æquè se excusaret. Nec obstat quod pœnitens tunc etiam suspicari posset Confessarium se celare ob audita sua peccata; nam si revera Confessarius ob justam causam se excusaret, revera tunc sua suspicio esset temeraria quam Confessarius vitare non tenetur. Hinc concludo, quod erga hujusmodi pœnitentem ita se gerere debet Confessarius, ac se gereret erga alium, de quo nunquam Confessionem exceperisset. Bene tamen approbo id quod dicit idem *Ronc.* ibid. q. 5. cum *Lugo dist.* 23. n. 116,

quod si pœnitens indispositus minitetur Confessarium ob negatam absolutionem, bene poterit Confessarius ab illo aufugere, et non redire, quia tunc illæ minæ non sunt peccatum manifestatum ad absolutionem obtainendam, sed peccatum in Confessione commissum, quod sigillo non gaudet. Hæc tamen fuga tantum permittitur Confessario, si fugiendo non ingerat alius suspicionem negatae absolutionis; quod si autem ingereret, posset recitare aliquam orationem, non jam intendendo deceptionem pœnitentis, sed solam liberationem ab illa vexatione, quamvis pœnitens se decipiat credens illam orationem esse formam absolutionis. Vide dicta de *Sacrament.* hoc l. 6. n. 59. v. *E conuerso.*

660. — Dubitatur V. An Confessarius sciens ex Confessione Ecclesiam esse pollutam, possit ibi celebrare? Hic casus quidem difficuler accidet, nam (sicut diximus hoc lib. 6. n. 364.) ut Ecclesia polluatur, requiritur publica violatio; tamen aliquando bene accidere possit, nempe si violatio esset quidem publica, sed Confessario incognita, vel si alii ignorarent per tale factum Ecclesiam esse pollutam. In his autem casibus prima sententia, quam tenent Sporer de *Pœnit.* n. 874. et Bon. eod. tit. q. 6. p. 4. n. 23. cum Syloest. Lazar. et aliis, dicit Confessarium posse et teneri celebrare. Ratio, quia Ecclesia in favorem sigilli non videtur tunc velle obligare Sacerdotem ad non celebrandum. Secunda tamen sententia, quam tenent Lugo dist. 23. n. 125. et Aversa, ac Tamb. apud Croix l. 6. part. 2. n. 1976, censem non posse celebrare, quia ex una parte urget præceptum non sacrificandi in Ecclesia polluta, et ex alia minimè urget præceptum servandi sigilli, cum nullum adsit periculum revelationis apud alios, nec damni pœnitentis. Et hæc sententia videtur satis probabilis cum Mazzott. p. 589, si revera nullum sequatur pœnitentis gravamen, et nulla fiat revelatio indirecta, putâ si Confessarius justum exponat prætextum alibi celebrandi.

Dubit. VI. An si ex Confessione scias aliquem (cui solitus es confiteri) non esse Sacerdotem, vel non esse Confessarium, possis et tenearis pergere ad ei confitendum? Negat Sanch. de *Matr.* lib. 3. d. 16. n. 5. et probabile putat Spor. n. 871, quia ex una parte non potes simulare susceptionem Sacramenti, ex alia, non violas sigillum omittendo confiteri; sic enim nihil revelas de crimine pœnitentis, cum innumeræ possint esse causæ mutandi Confessarium. Communius tamen, et verius tenent oppositum Lugo d. 23. n. 105. Mazz. t. 3. n. 189. et Croix. n. 1978. cum Viva, Dic. et Stoz, ac etiam probabile censem Sporer l. c. Ratio, quia in tali omissione, quamvis non adsit revelatio sigilli, semper tamen adest quædam odiosa exprobratio pœnitentis. Neque tunc oportet tibi simulare Sacramentum (quod revera esset intrinsecè malum), sed potes illi factio Sacerdoti vel Confessario simpliciter aliquod peccatum manifestare sine intentione absolutionis: quod in hoc casu non esset illicitum, cum tua cooperatio ad peccatum illius esset tantum materialis.

661. — Cæterum, generaliter loquendo, dico, quod esto Con-

sessarius in hac materia tam gravi et periculosa debeat esse valde cautus, ne pœnitentes ex Confessione aliquod injustum gravamen subeant, ut sub initio animadversum volvamus; tamen non tenetur cavere omnes leves conjecturas, quas facile malitiosi faciunt, sed tantum ne præbeat suspicione probabiles de peccatis auditis, ut dicunt Lugo D. 23. n. 106. cum Scoto, Palat. et Med. ac Croix num. 1749. cum Gob. Tambur. et Gorm. ex D. Thom. Quodlibet 5. art. 13. ubi sic ait: « Si amotio subditi ab administratione possit inducere ad manifestandum peccatum in confessione auditum, vel ad aliquam (nota) probabilem suspicionem habendam, de ipso nullo modo Prælatus deberet subditum removere. »

DUBIUM II.

Quale sit præceptum, et quæ obligatio Confessionis.

662. Quos, et quando obliget hoc præceptum? Et quomodo computetur tempus annua Confessionis? — **663.** An præceptum divinum Confessionis obliget extra articulum mortis? — **664.** Quomodo obliget juramentum Medicorum non visitandi infirmos non confessos? *Vide etiam lib. 3. num. 182. — 665.* Qui teneantur ad præceptum Confessionis? — **666.** An impuberis? An isti possint absolvi, si dubitetur de usu rationis (*Remiss. ad num. 432.*) — **667.** An obligetur ad Confessionem annualem habens sola venialia? — **668.** An qui non satisficit præcepto, teneatur ad illud quamprimum? — **669.** Et an per Confessionem, quæ fit anno sequenti, satisfiat præcepto etiam antecedentis? — **670.** An in Paschate sit obligatio confitendi proprio Parochio? — **671.** An teneatur quis aliquando confiteri ante finem anni? — **672.** An satisfiat præcepto per Confessionem invalidam? — **673.** Qui ab hoc præcepto excusat? — **674.** Pœnæ in transgredientes hoc præceptum.

662. — « RESP. Præceptum confitendi, tum divinum, tum ecclesiasticum sub mortali obligat omnes ac solos baptizatos, qui habent mortale: illud in articulo mortis; hoc vero postquam ad annos discretionis pervenerint: et simul ut confiteantur proprio Sacerdoti, vel alteri cum ejus venia, semel in anno: computando ab una confessione ad aliam, ut quidam docent. (*Ut Sot. et Gran. ap. Viva de Pœnit. Qu. 4. ar. 3. num. 4.*) * : vel ab initio Januarii ad finem Decembri, ut habet communior. (*Et tenent Viva loc. cit. ac Pal. et alii apud Croix n. 20/3.*) * ; vel denique à Paschate ad Pascha, ut consuetudo fere obtinuit propter Communionem. *Suar. d. 35. s. 2. Vasq. qu. 90. art. 2.* *Card. de Lugo d. 11. s. 3. 6 et 7. Coninck d. 5. d. 6.* * (*Hinc recte ait Holzm. t. 1. p. 341. n. 33.* quod per se loquendo, annus esset computandus à Januario ad Decembrem, tamen, spectata universalis consuetudine, computatur, incipiendo à Paschate ad Pascha.) *

663. — Quæritur, an præceptum Confessionis obliget per se aliquando in vita extra periculum mortis? *Commune est non*